

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 103/2019
06.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адв. Милице Младеновић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 5К 256/18 од 13.09.2018. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж 445/18 од 01.11.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.02.2019. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адв. Милице Младеновић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу 5К 256/18 од 13.09.2018. године и Вишег суда у Шапцу 2Кж 445/18 од 01.11.2018. године, у делу који се односи на повреду закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев, у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу 5К 256/18 од 13.09.2018. године, окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од три месеца истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако у периоду од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Окривљена је обавезана да суду плати на име паушала износ од 2.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а и приватној тужилји на име заступања од стране пуномоћника плати износ од 263.352,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу 2Кж 445/18 од 01.11.2018. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљене АА и жалба окривљене лично и укинута пресуда Основног суда у Шапцу К 256/18 од 13.09.2018. године и то само

у делу одлуке о трошковима кривичног поступка и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, док су жалбе окривљене АА лично и њеног браниоца у преосталом делу одбијене као неосноване, а пресуда Основног суда у Шапцу К 995/16 од 14.12.2018. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљене АА, адв. Милица Младеновић поднела је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде преиначи и окривљену ослободи од оптужбе или пак исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адв. Милице Младеновић, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, је неоснован, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљене АА, адв. Милица Младеновић, у образложењу захтева за заштиту законитости истиче да из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљена „неовлашћено одузела покретне ствари оштећене“, као и да ни једном радњом није ишла за тим да себи или другоме самовласно прибави неко право, већ је ишла за тим да обезбеди доспело потраживање, из чега произилази да се захтевом указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљене, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Наиме, према одредби члана 330. став 1. КЗ, кривично дело самовлашће чини онај ко самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада.

Према изреци првостепене пресуде, окривљена АА је „дана 11.11.2014. године ... у намери да самовласно прибави право за које сматра да припада привредном друштву ... и то да наплати наводни дуг приватне тужиље ББ..., према привредном друштву ... чији је регистровани заступник, ... неовлашћено одузела више покретних ствари из стана оштећене ... иако је била свесна свог дела и забрањености истог, при чему је хтела његово извршење...“

Према томе, из изреке првостепене пресуде јасно произилази да је окривљена наведене радње предузела, свесна свог дела и забрањености истог, те да из чињеничног описа дела произлазе сва законска обележја кривичног дела из члана 330. став 1. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом, па су супротни наводи захтева оцењени као неосновани.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је нашао да наведеним правноснажним пресудама, није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Такође, у образложењу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљене истиче да у конкретном случају приватна тужила не може имати својство оштећене нити може бити подносилац приватне тужбе, те је оптужбу у смислу члана 339. став 2. ЗКП требало одбацити, јер нема захтева овлашћеног тужиоца, из чега произилази да се захтевом указује на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Према одредби члана 330. став 3. КЗ, прописано је да ако је дело из става 1. и 2. учињено на штету грађана, гоњење се предузима по приватној тужби.

Из изреке првостепене пресуде произилази да је окривљена АА, у намери да самовласно прибави право за које сматра да припада привредном друштву ... неовлашћено одузела више покретних ствари из стана оштећене, из чега произилази да кривично дело није учињено на штету привредног друштва, већ на штету грађана – оштећене (приватне тужиле ББ), те се сходно одредби члана 330. став 3. КЗ, кривично гоњење предузима по приватној тужби, што је у конкретной ситуацији случај.

Стога и по налажењу овог суда приватна тужила је у конкретном случају била овлашћени тужилац за предузимање кривичног гоњења против окривљене, па се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене правноснажне пресуде побијају због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Осталим наводима у захтеву за заштиту законитости, у суштини се указује на погрешно утврђено чињенично стање и оцену доказа од стране првостепеног и другостепеног суда из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљене и њеног браниоца, као и на повреду одредбе члана 455. став 2. ЗКП, а која повреда не представља у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљене АА, у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП на основу члана 491. став 1. ЗКП одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић